

havn angaaer, da ere Udvalgets Medlemmer enige om at ansee det for i høi Grad ønskeligt, at denne By i de her omhandlede Henseender saa snart som muligt kunde sættes paa samme Fod som den øvrige Deel af Riget, og vi maae derfor fuldkomment tiltræde Lovforslaget, forsaavidt dette gaaer ud paa, allerede strax at tilveiebringe denne Lighed med Hensyn til Brandevinsbeskatningen og Formalingsskatternes Ophævelse. Vi skulde som en Følge heraf ogsaa have anseet det som særdeles ønskeligt, om det Samme kunde være skeet med Hensyn til Indførselsconsumtionen. Finantsministeren har imidlertid erklæret det for meget betænkeligt strax at give Slip paa den Indtægt, som vil tilflyde Statskassen ved at bibeholde Indførselsconsumtionen i et saadant Omfang, som er foreslaaet i Udkastet, i det mindste med Bibehold af de hidtil gjeldende Afgiftstørrelser, og vi erkende ogsaa, at det under de stedfindende Forhold vil være misligt at unddrage Statskassen denne Sum, uden at paa visse Midlerne til paa anden Maade at tilveiebringe nye Indtægtskilder, samt at det kunde være betænkeligt strax, uden behørig Forberedelse, at have Toldvæsenets Eftersyn med de landvæerts Afgange til Staden, uden hvis Ophør Indførselsconsumtionens Ophævelse ikke vilde medføre de tilstgiede Fordels. Skjøndt vi som en Følge heraf ikke driste os til at tilraade Thinget, enten strax eller ved Udløbet af indeværende Finantsaar, at have Indførselsconsumtionen i Kjøbenhavn, men troe at burde foreslaae, foreløbigt at lade den bestaae i det ovenfor antydede Omfang, er Udvalgets overveitende Fleertal imidlertid ikke alene overtødet om, at denne Beskatningsmaade i og for sig er uhensigtsmæssig og ubillig, naar den alene skal udredes i een enkelt By, men vi antage ogsaa, at de fornødne Indtægter for Statskassen maae kunne tilveiebringes, naar en passende Frist indrømmes, og troe at kunne udtale, at den hensigtsmæssigste Maade, hvorpaa den i Hovedstaden muligviis tilstedeværende større Skatteevne vil komme til i det rette Forhold at bidrage til Beskrivelse af Statens Udgifter, vil være gennem den bebudede Indkomstskat. Vi soe os derfor saameget mere tilskyndede til at tilraade, at Indførselsconsumtionens Vedbliv-

ven i Kjøbenhavn indskrænkes saa meget som muligt, som en samtidig Beskatning af Hovedstaden baade gennem denne Afgift og igjennem Indkomstskatten vilde være ubillig. Vi antage derfor, at der bør sættes en bestemt Termin for Afgiftens Ophør, og formene, at denne passende kan bestemmes til det næste Regnskabsaars Udløb eller 31 Mars 1852, inden hvilken Tid der vil være den fornødne Leilighed for Regjeringen til at overveie, paa hvilken anden Maade det opstaaede Indtægtsstab, saavidt fornødent, kunde dækkes, og man, forsaavidt dette skulde søges opnaaet ved Indkomstskatten, ved Udarbejdelsen af Finantsloven for det følgende Regnskabsaar et alene vil have Kundskab om Skatteansættelserne med Hensyn til samme, men ogsaa i det mindste $\frac{1}{4}$ Aars Erfaring om den Lethed, hvormed det Paalagte indgaaer, saa at der vil have tilstrækkelig Erfaring om den nye Beskatningsmaades Resultater for derpaa at kunne bygge nogenlunde paalidelige Beregninger over Statskassens Indtægter af samme. Mindretallet, *Rée*, har ikke kunnet slutte sig til Udvalgets Fleerheds Indstilling om, at Consumtionsafgiftens Erlæggelse i Kjøbenhavn skal decreteres at ophøre den 1ste April 1852. Jeg anseer det allerede, om end Fremgangsmaaden forudsættes at være formel lovgivermæssig, dog for mindre hensigtsmæssigt at tage Beslutninger i Lovgivningen, hvis Virksomhed først skal indtræde under en ny Lovgivningsmagts Omraade. Men, selv affect herfra, finder jeg det ikke forsvarligt at borttage dette Afgiftsbeløb, før der paa vises Statskassen et, ved Beskatning i rette Forhold tilveiebragt, Vederlag for Afgangen. Derimod anseer jeg Afsløningen af Consumtionsafgiften, som en Beskatning, der meest deels rammer Producenten, deels kaster sit Tryk paa den uformuende Consument, for i og for sig meget ønskelig og troer, at en Behudelse af dens Ophør ikke tør mangle sit Udtryk i Loven, hvilket jeg antager vil være indeholdt i, naar Afgiftens Erlæggelse betegnes at skulle vedblive kun „indtil videre.“

Dog troer jeg, at der i alle Tilfælde strax bør indtræde en Indskrænkning i Antallet af de consumtionspligtige Artikler, hvorved baade enkelte hyppigt tilførte Gjenstande befries for Port-